

OG

KAMP

SEIER

FEBRUAR 1977.

Innhold :

Leder	side 1
KF's lokale markeringer i en kommune	side 4
Svar til Mona	side 5
Kritikk av lederen i desember-KOS ..	side 6
Hovedmotsigelsen i distriktspartiet-	
Svar til Bo	side 8
Om hovedmotsigelsen i distriktet og	
kritikken av lederen i des.-nr. av KOS	side 10
Uforsonlig kamp mot streikebrytere.	
Svar til Geir i Januar-nr. av KOS ..	side 11
Oppsummering av arbeidet med et fag-	
foreningsmøte	side 12

LEDER : Foran I.mai :

STYRK MASSEMOBILISERINGA, LEGG VEKT PÅ LOKALE
KAMPSAKER , KJEMP FOR PARTIAVDELINAS LEDENDE
ROLLE !

Partiets l n je for Imai er lagt fram i artikler i TF/des og
jan. ~~og~~ Hva er hovedinnholdet i denne linja ?

- Ta utgangspunkt i massebevegelsen, i kampene til arbeider-
klassen og det arbeidende folket.
- Legg hovedvekta på lokale k agskrav. Sett disse inn i FF F 
helhetsspektiv, få folk som slåss for enkelt saker til  
se helheten, øke klassebevisstheten, forstå at FFF er klasse-
kamptoget, at det er der de skal bære parolene sine.
- Drive massemobilisering på dette grunnlaget.
- Føre ut en taktisk linje ovenfor SV og SV-sympatisører.
- Bevare partiets sjølstendighet i arbeidet og markere partiet
sjølstendig på sjølve g gen.

Nå gj lder det   hive kreftene inn og sette denne linja ut i
livet. Hva oppnår vi om vi klarer dette ? Det vil bli stor
framgang for massekampene og den revolusjonære bevegelsen. De
De borgerlige arbeiderpartiene vil bli ytterligere diskreditert
og avslørt i massenes øyne. Partiet vil få økt oppslutning,
og enda flere vil bevisst stille seg under partiets ledelse.
1976 var det hardeste kamp ret på lenge. Det var det største
streike ret siden 2.verdenskrig. Det er derfor grunnlag for
stor framgang, større enn tidligere ! Det er opp til partiet
og dets medlemmer om framgangen skla bli virkelighet. De nød-
vendige objektive betingelsene er tilstede.

HVORFOR MASSEMOBILISERING ?

Et unødvendig spørsmål mener kanskje mange : "F r   få
mange med i toget, sjølsagt, slå DNA/SV/NKP-toget." Spørsmålet
er ikke unødvendig. Går vi til klassikerne f r vi et helt
annet svar. Hva sier MAO ? "Folket og bare folket er den driv-
krafta som lager verdenshistorie." "Det er massene som år de
virkelige heltene, sjøl er vi ofte barnslige og uvitende. Be-
griper en ikke dette , kan en ikke gjøre regning med   tilegne
seg minimale kunnskaper engang." (sitatbok s.130)

Er det ikke en tendens til at vi tvert i mot ser på oss sjøl
som de virkelige heltene ? Behandler vi massene som de virkelige
heltene når vi lager løpesedler og stikker i hendene på folk,
eller innkal er til m ter som bare vi sjøl og de nærmeste
sympatis rene v re kommer på ? Ser vi på massene som de virk-
lige heltene når vi enten forsømmer fullstendig   reise
massenes egne krav på I.mai, ser på lokale paroler og kamp-
saker som supplementer til hovedparolene, eller sjøl s tter
på kammerse  og   nsker ut lokale paroler.

Det har vært avvik på mobiliseringsmetodene. Ist detfor par-
sonlig kontakt, "munn-til-munn"metoden, har det vært løpeseddel
utdeling, mange og kjedelige m ter osv. Dette avviket må k
korrigeres. Men det er ikke dette som er den grunnleggende
feilen. Istedefor   se på massene som de virkelige heltene,
har vi betraktet dem som "kjøttvekt" som skal slutte opp om
v re korrekte hovedparoler på I.mai. Hven veit om bryggearb-
beiderne har gått i FFF-tog tidligere. Iallemfall er det sikkert
at de har vist seg som virkelige helter. Med en solidariteten
og klassebevisstheten de hadde, gjorde kampkrafta deres dem
til en mur av jørn på grunn av den omfattende støtta de fikk.

De blei en mur av jern fordi de slåss for sine egne rettferdige krav, satte dem inn i den rette sammenheng, skjønnte hvem som var venn og hvem som var fiende, og stolte på arbeiderklassens kampkraft og solidaritet. Vi må viske vekk alle tendenser til arroganse og nedlatenhet overfor de arbeidende massene. Det er ikke den det er noe i veien med om de ikke kommer på nøtene våre og slutter opp om våre korrekte paroler. Folk har nok saker å slåss for. Det er vi som har ansvaret for å rydde av veien de objektive og subjektive faktorene som stiller seg i veien for at massene slutter opp om FFF med krava sine. Vi må møte massene på deres nivå, det er sekterisme å vente at de skal svinge seg opp på vårt.

HOVEDPAROLER - LOKALEPAROLER.

Det har vært avvik i synet på de lokale-parolene og betydninga av dem. Lokaleparoler er ofte blitt sett på som et supplement til hovedparolene. Sjølsagt er det ikke gærnt å mobilisere på hovedparolene. De gir uttrykk for viktige kampsaker som folk kan mobiliseres på. Men hvis vi tror det er sann at folk lar seg mobilisere på almenne hovedparoler, og så setter seg ned og finner på lokaekrav, så har vi snudd sakene fullstendig på hodet. Det er å tru at vi skal gjøre revolusjonen og at massene bare skal følge etter oss. Det er massene som skal gjøre revolusjon, og vi som skal gå i spissen. "en kan ikke seire med avvantgarden aleine," sier Lenin. "Men for at virkelig hel klassen, for at de breie masser av av dem som arbeider og er undertrykt av kapitalen virkelig skal nå fram til et slikt standpunkt, er det ikke nok med propaganda og agitasjon. Til det trengs ~~det~~ også disse massenes egne erfaringer." (Venstre kommunismen.)

Derfor skal vi mobilisere på lokale paroler. Det er riktig å legge hovedvekta av mobiliseringa på lokale kampsaker, lokale dagskrav. Det vil sjølsggt være feil bare å mobilisere på dette grunnlaget. Men vi må slå fast at hovedfaren er å neglisjere de lokale kampsakene i mobiliseringa. Studer omigjen artikkelen i TF/jan. s.6 !

Vi har ingen grunn til å være fornøyd om vi bare får med de nærmeste sympene vår i toget, de som jobber i mange fronter er politisk aktive og har et relativt høyt politisk nivå. det er sjølsggt bra at finns mange slike folk. Men det faktum at det mange steder er hovedsaklig slike Tordenskjolds soldater i frontene er også et uttrykk for ei feilaktiglinje i mobiliserings der de lokale kampsakene er blitt neglisjert. Målet vårt er ikke å få 100 stk i toget, men 100 stk som veit de er historias drivkraft, som vil slåss for krava sine, som forstår hovedparole på en konkret måte og vil slåss for den også.

HVA KREVES FOR Å SETTE LINJA UT I LIVET ?

Partiavdelinga må treffe de riktige organisatoriske tiltaka. Den må føre kamp mot feilaktige linjer, i politikken, i mobiliseringa og i organiseringa. Og den må slåss for å gjøre seg sjøl til et ledende organ i jobbinga med I.mai. Hvis bare et av disse områdene svikter, vil ikke linja bli satt ut i livet, da vil det bli avvik og stagnasjon eller tilbakegang slik som vi opplevde endel plasser ifjor. Men er disse oppgavene likeverdige ? Nei, -

NØKKELLEDDET ER GRUNNORGANISASJONENS LEDENDE ROLLE:

"Bare et parti av ledere som danner proletariatets fortropp..., bare et slikt parti har evnen til å lede arbeiderklassen bort fra trøddebønnen og skape den om til en sjølstendig politisk kraft. Partiet er den politiske leder for arbeiderklassen.... Arbeiderklassen uten et revolusjonært parti - det er en hær uten stab. Partiet er proletariatets kampstab." (Stalin) Grunnorganisasjonens ledende rolle er en forutsetning for partiets ledende rolle. Partiavdelingenes ledende rolle kan sjølsagt ikke proklameres. Den må tilkjempes. Men hva er forutsetningene for partiets ledelse på grunnplanet? Noen viktige punkter skal nevnes:

- Kollektiv ledelse. Hele avdeling skal lede, ikke bare de folka som er spesielt avsett. Dette krever tiltak for å sikre oppfølging, kontroll, rapporttering.
- Rett kader på rett plass
- Lær massene konkret arbeidsmetoder! Er det noen grunn til å tro at kunnskaper om masselinja og massenobilisering var og er nedlagt i den fra fødslen av?
- Det er ikke bare vi som skal drive massenobilisering. Massene sjøl må mobiliseres. Konkret: Oppsøk de mest framskredne tredjedelen. Finn fram til kampsakene på området, utform krav og paroler sammen med de framskredne massene og gå på sammen ut for å mobilisere de mellomliggende. Partiavdeling må finne ut hvile kamponråder som er de viktigste på sitt sted og hvem som er de mest framskredne massene. Vær på vakt mot sekterismen i kriteriene her. De mest framskredne er ikke bare Tordenskjolds soldater, men først og fremst folk som har kamvilje, som har gjort erfaringer, som har vært eller er i kamp.
- Oppsummer. Følg prinsippet "fra massene - til massene". Partiavdelinga skal være ledende hele tida, ikke bare i starten.
- Gå ispiessen. Å lede er ikke bare å proklamere ei linje og fastslå ledelsen sin. Medlemmene må gå i spissen for å sette linja ut i livet. Alle medlemmer skal drive massenobilisering uansett andre oppgaver.
- Vent ikke på formelle møter. Sett igang med engang. Massene har kampsaker å slåss for uansett om formelle komiteer er oppretta eller ikke fungerer drivende.
- Vær spesielt oppmerksom på ungdommen. RU har større avvik enn oss på masselinja, avvik som ikke er korrigert ennå.
- Tro ikke at det bare er å mobilisere til 8.mars, og at alle kan dras over til FFF. På den andre sida, det er viktig å utvikle videre resultatene fra 8.mars arbeidet.

DS/AU

KF's LOKALE MARKERINGER I EN KOMMUNE

Barnehageaksjonen og en punktdemonstrasjon i abortuka fikk dårlig oppslutning fra partiet og kvinnefronten. Bare RU'ere fra en KF-gruppe på en arbeidsplass var med. Ellers var ikke ungdommen å se - ikke engang fra skoler som er iferd med å stifte KF-gruppe.

Den lave deltakelse i Barnehageaksjonens to demonstrasjoner og abortukas punktdemonstrasjon fra partiet og RU synes jeg er et eksempel på manglende evne til å skille mellom støtte til en aksjon og å jobbe i en aksjon. Ikke alle kamerater skal delta i alle fronter og aksjoner aktivt. Det er klart.

Vi vil gjerne se en politisk bevegelse der vi bor. Vi vil gjerne nå ut med politikken og slå et slag for fri abort, gratis daghjem og mye mer. Og når lokale markeringer ikke blir sterke nok, er det vel et tegn på at grepet om mobiliseringa ikke er god nok - masselinja svikter. Og vi ser at når partiet og RU's grep om massemobiliseringa svikter, gjenspeiler det seg også i frontene.

KF "gjør det den skal". KF diskuterte abort, spredde løpesedler og hadde stand. Men jobbinga blir for almen. Man går ikke konkret nok til verks, ikke dypt nok. For at forståelsen av viktigheten mangler når ingen utenforstående og få KF'ere møter opp.

8. mars er en generalprøve for 1. mai

La det derfor bli en sterk 8. mars-bevegelse mange plasser med stor deltakelse. Min påstand er at villen er der, innsatsen er der, men jobbinga er feil. Kamerater, se tilbake på siste masse møte eller demonstrasjon. Hvorfor var ikke xx og xx som jo er interessert med? Og til dere i frontene - det er ikke nok at deler av fronten er med, men stemninga og innsatsen må snu seg slik at hele fronten går ut for å få med flere.

Det er viktig med gjennombrudd i lokale markeringer. Det er helt nødvendig for å få fart i sakene der vi bor. Alle må delta i lokale markeringer, ikke bare de som jobber med dem. Å ikke være med i en aksjon aktivt og jevnt må ikke likestilles med å fraskrive seg ethvert ansvar og legge den på hvilla når markeringer skal til. Kamerater i frontene, husk alltid å mobilisere partiet og trekke partiet med i mobiliseringsarbeidet.

De siste demonstrasjonene i vår kommune kunne vært bedre, men til slutt vil jeg si at det er utmerket at kvinnekrav reises så mange steder og tross alt så det synes.

Mona.

SVAR TIL MONA

I innlegget ditt påpeker du tendenser i kvinnearbeidet i din kommune, og bidrar dermed til å reise en diskusjon om forhold som ikke bare gjelder på ditt sted, men som er en almen tendens i distriktet. Dette er en bra ting. Innlegget ditt er imidlertid preget av svakheter som hindrer korrigering av feila du peker på. Endel av påstandene dine er etter min mening direkte feilaktige, og vil føre til avvik om de ikke blir korrigert.

Lokale aksjoner er viktige. Overalt hvor det finnes masser, er det grunnlag for kamp. Innlegget ditt underslår at det er det kommunistiske partiet (i dette tilfellet avdelinga i kommunen) som er den fremste organisatoren av arbeiderklassen og folkets interesser. Du reduserer partiet til en laus organisasjon av progressive enkeltpersoner som skal mobiliseres av fronten til å støtte opp om frontens arrangementer. Dermed oppnår du å tilsløre hovedmotsigelsen i arbeidet, at partiet ikke er ledende i kvinnearbeidet, og at høyreavvikets viktigste uttrykk på langt nær er korrigert. Det mest langvarige høyreavviket av samtlige er ideen om at det er kvinnene i partiet som skal lede kvinnearbeidet (oktober TF). Partiet skal lede fronten, mobilisere fronten og de uorganiserte massene.

Sjølsagt betyr ikke det at alle partimedlemmer skal jobbe innafor KF, men spørsmål om å være ledende skal bety mer enn deklamasjoner. Partiavdelingene og den enkelte kader må se det som en sjølsagt ting å stille i aksjoner og demonstrasjoner lokalt, og trekke med masser i stort omfang. Partiavdelingene har også plikt til å mobilisere vi til slike aksjoner.

Du hevder at 8. mars er en generalprøve for 1. mai. Jeg mener du reduserer betydninga av 8. mars, og at du ikke har forstått spørsmålet om den særegne undertrykkinga av kvinnene, og nødvendigheten av en sjølstendig analyse av nivået i kvinnekampen. 8. mars-komiteene har en plattform som skiller seg fra FFF. Dette er ikke tilfeldig. Mobiliseringa til 8. mars krever særegne metoder. Vi må avvise alle former for mekanisk overføring av taktikk og metoder fra det ene kampavsnitt til det andre. Høyreavviket ytrer seg også i form av mangel på konkrete undersøkelser og overflatiskhet i spørsmål om å utvikle korrekte metoder.

KRITIKK AV LEDEREN I DESEMBER-KOS

I KOS for desember står en leder om "Hovedmotsigelsen i distriktpartiet" som jeg har reagert kraftig på fordi den er holdt i en form som er nesten utrolig "ovenfra og ned". Artikkelen virker både arrogant og oppblåst. Diskusjonen om hovedmotsigelsen i distriktpartiet hilser jeg velkommen, men det er min faste overbevisning at denne diskusjonen, og enhver annen byggende og kameratslig diskusjon, ikke vil ha mulighet til å utvikle seg dersom vi ikke aktivt bekjemper en slik debattform som desember-lederen i KOS representerer.

Mao sier (i "Bekjemp sjablonmessige skriverier ..."): "Dersom en artikkel (...) er viktig og er ment å gi rettleiing, bør den sette fram et spesielt problem, deretter analysere det og så lage en sammenfatning som peker på problemets natur og angir en metode til å løse det."

Forfatteren (KOS' redaktør) av vår artikkel åpner med å gjörerede for et forslag til hovedmotsigelse i distriktpartiet og fortsetter: "Dette forslaget er av DS stemplet som revisjonistisk og et klart utslag av høyreavviket. For det første har disse kameratene ikke et godt nok grep om dialektikken slik den er lagt fram av MAO. Det skilles ikke mellom en hovedmotsigelse og en særegen motsigelse."

En sãnn karakteristikk av partikamerater kan bare forsvares dersom en ved en grundig analyse kan pãvise at pã det og det konkrete punktet avviker kameratene fra dialektikken. Når karakteristikken står som en ubegrunna pãstand, slik som her, får den en almengyldig karakter. Dvs. den må oppfattes slik: "Disse kameratene er for dumme (har for dårlig grep om dialektikken) til å delta i en alvorlig debatt som krever marxistisk skolering." Dette er en antagonistisk (fiendtlig) diskusjonsstil som må bannlyses mellom partikamerater.

I hele artikkelen er det ingen forsøk pã å begrunne pãstandene som reises annet enn ved nye pãstander. De to forsøkene pã å trekke fram eksempler er i samme stilen. Artikkeforfatteren trekker fram baktungheta vår i støtte-

arbeidet for Holmenkollbane-streika. Eksemplet skal vise at avvik fra mässelinja ikke lå til grunn for baktungheta, men hele argumentasjonen er to ord: "Sjöläagt ikke!" I eksemplet fra Champignon-streika er argumentasjonen: "Nei og atter nei!"

Vår redaktör farer fram som en busmann som med distriktsstyrets autoritet i ryggen prøver å skremme diskusjonen om hovedmotsigelsen til taushet. Det må denne kameraten slutte med.

Diskusjonen om hovedmotsigelsen i distriktspartiet kan bli en nyttig og viktig diskusjon som kan bringe oss et langt skritt framover. Men bare dersom vi har såpass respekt for hverandre at vi legger vekk stemplingsmetodene og går til oppgaven med vilje til å trenge ned i dybden av tingene.

Et spørsmål til slutt: Mener distriktsstyret at hovedmotsigelsen bare kan gå mellom ei riktig marxist-leninistisk linje på den ene sida og ei revisjonistisk høyrelinje, evt! ei "venstre"-linje, på den andre sida? M.a.o. at hovedmotsigelsen i arbeidet ikke kan være knytta til deler av ideologien eller politikken?

Bo

Hovedmotsigelsen i Distriktpartiet - svar til BQ.

Jeg har på nytt lest artikkelen min i KOS for desember 1967 1976. Jeg er ikke enig i at den verken er "arrogant", "oppblåst" eller "ovenfra og ned".

Jeg stemplet den foreslåtte hovedmotsigelsen som revisjonistisk fordi jeg mener den er det. Det ville ha vært garnt av meg å legge skjul på dette. Partikameratene bør kunne tåle en slik "stempling" p.g.a. at en slik "stempling" setter skarpt lys på meningsdivergenser. For det andre viste jeg v.h.h.a. to eksempler hvorfor forslaget er revisjonistisk. Den er ubrukbar for å analysere klassekampen. Den kaster vrak på diskusjonen om de politiske linjer i stedet for en ønsket diskusjon om praktisk organisering sjøl om dette er viktig nok. Kort sagt praktisisme i stedet for politikk. Baktunghet i Høllmenkollstreiken og tendenser til å legge seg flat i Champignonstreiken, spesielt i forbindelse med rutemusinga, er begge uttrykk for borgerlig innflytelse i partiet - i distriktet så vel som i landet. Slik er det og vil det være langt etter at proletariats diktatur er innført i Norge.

Det er ingen antagningstil stil å påvise at en politisk linje hos enkelte kamerater er revisjonistisk. Dersom jeg hadde sagt at kameratene var råtne borgere som burde kastes ut av partiet, hadde det vært en fiendtlig og ukameratslig stil.

Hovedmotsigelsen i partiet kan i vår tid kun gå mellom en korrekt m-l -linje og en borgerlig linje som representeres ved revisjonismen. Hoxha har oppsummert dette på følgende måte:

1) og revisjonismen
"Kampen mellom marxismen-leninismen er et uttrykk for klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet, mellom sosialismen og kapitalismen. Der er ingen middelvei i denne kampen".

"For dagens revisjonisme og sosialsemokrati er to manifestasjoner av den samme ideologien - borgerskapets ideologi. Sosialdemokratiet er manifestasjonen av borgerlig ideologi i arbeiderbevegelsen, mens revisjonismen er manifestasjonen av borgerlig ideologi i den kommunistiske bevegelsen". 2)

I forbindelse med oppgjøret med firer-bandemheter det i Peking Review nr 50 1976, side 13: "Revisjonismen er hovedfaren i ~~den~~ sosialismens historiske periode - dette er et grunnleggende synspunkt i Formann Mao's store teori om å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur. I 1957 poengterte Formann Mao: "En av våre løpende viktige oppgaver på den ideologiske fronten er å kritisere revisjonismen." Seinere sa han "Vær på vakt mot revisjonismen, og spesielt mot at den dukker opp i sentralkomiteen i vårt parti."

1) The Party of Labor of Albania in Battle with modern Revisionism.

side 226-227

2) -----

side 284

OM HOVEDMOTSIGELSEN I DISTRIKTET OG KRITIKKEN AV LEDEREN I DES.NR. AV KOS.

Lederen i des.nr. av KOS slår etter mi mening helt riktig fast at den foreslåtte hovedmotsigelsen mellom ei korrekt masselinje og byråkratiske metoder og sjablånmessige skriverier var et revisjonistisk forslag og et klart utslag av høyreavviket. Dette forslaget setter h.motsigelsen på ett område av partiarbeidet, nemlig på sp.m. om ei riktig eller æern masselinje.

Mao sier om hovedmotsigelsen: "Eksistensen av denne bestemmer eller virker inn på eksistensen av og utviklinga av de andre motsigelsene."

Dersom dette forslaget var riktig, så skulle det altså bety at denne motsigelsen har bestemt eller virka inn på eksistensen av f.eks. de viktige motsigelsene på politiske linjer i forbindelse med 1. mai og valget. Spørsmålet om partiets manglende innretting på arbeiderklassen og skeive klassesammensetning blir også på denne måten gjort til i hovedsak et sp.m. om æern masselinje. De feilaktige politiske høyrelinjene som ligger bak disse avvikene blir med dette forslaget i beste fall dyssa ned, i verste fall blir de overhodet ikke dratt fram i lyset. Forslaget er derfor gærnt. Det hindrer oss i å se hele omfanget av høyreavviket.

Men "Lederen" gjør en alvorlig feil. Den unnlater i stor grad å begrunne påstandene sine. Når den f.eks. slår fast at kameratene ikke har grep om dialektikken, så forklarer den ikke hvorfor. Dette hemmer muligheten for de kameratene som har tatt feil til å rette på feila. Når "Lederen" i tillegg surrer sjøl ved å blande sammen begreper som hovedmotsigelse og særegen motsigelse, så kan en lett sitte igjen med det inntrykket at grunnen til den manglende forklaringa er at forfatteren av "Lederen" sjøl ikke har et godt nok grep om dialektikken. På dette punktet mener jeg Bo har rett i sin kritikk, og den tidligere red. av KOS bør ta sjølkritikk.

Men samtidig er det grunn til å stille spørsmål til Bo. Hva mener du egentlig om det vesentlige i "Lederen"? Du sier at du ønsker diskusjonen om hovedmotsigelsen velkommen, men du unnlater sjøl å tone flagg. Det bør du gjøre.

Red.

UFORSONLIG KAMP MOT STREIKEBRYTERE.

Svar til Geir i januar nr. av KOS.

I jan.nr. har Harald et innlegg som retter seg mot ruteknusinga hos streikebryter Gr... l. Dette innlegget imøtegått av Geir i samme nummer. Geir støtter ruteknusinga, men på hvilket grunnlag?

Jo, hovedårsaken til at Geir mener vi skulle støtte denne aksjonen var at det "ville (det) ha hatt en uheldig virkning å angripe ruteknuserne. Vi ville la oss flat for borderhetsen". Dette er etter min mening et nytt eksempel på høyreavviket. Ser vi på hvilken rolle streikebrytere har spilt i kampen på Norsk Chamignon, på Brygga og på Hustad, så skulle det ikke være vanskelig å skjønne at slike foradere må og skal møtes med harde midler. At arbeiderklassen ikke har et høyt nok politisk nivå til å skjønne dette, som Harald sier, er så langt fra riktig. De aller fleste arbeidsfolk har bare forrakt tilovers for streikebrytere. Streikebryteriets reaksjonære rolle er det viktigste argumentet til støtte for ruteknusinga.

Når Geir sier at "det ville hatt en uheldig virkning å angripe ruteknuserne", så er det ikke et forsvar av og støtte til en helt riktig handling, men snarere en defensiv unnskyldning. Det som må slås fast, er at å angripe ruteknusinga det er i realiteten et håndslag til streikebryter Gr... l. Haralds linje er derfor ei borgerlig, arbeiderfiendtlig linje. Geir prøver å imøtegå denne linja, men havner selv på ei linje som bare gir betinga støtte til kampen mot streikebryteriet. Ei linje som legger hovedvekt på å vurdere de negative følgene et angrep på ruteknuserne ville ha, framfor det riktige og nødvendige i å støtte dem og den kampen de førte.

Jeg mener at både Harald og Geir er forplikta til å følge opp denne viktige diskusjonen.

Guttorm.

Oppsummering av arbeidet med et fagforeningsmøte.

Klubben vår har vært kontrollert av arbeideraristokratiet siden krigen. Resultatet er en fullstendig mangel på medlemsdemokrati og utbredt splittelse blant arbeiderne. At kamplinja nå gjenreises er derfor i seg sjøl et stort framskritt og et vendepunkt i klubbens historie.

Årsmøtet i klubben blei ikke noe stort gjennombrudd for kamplinja. Vi fikk få stemmer utover våre egne når vi reiste forslag (bl.a. ett på streikestøtte og ett på lokale interessekrav). Klubbstyret hadde på forhånd starta kampanje for 2 stemmer ned AKP-forslag, noe vi ikke kjente til før etter møtet. Vi vurderer alikevel hovedsida ved møtet som bra, fordi de erfaringene vi har vunnet gjør oss istand til å se feil som vi ikke var fullt ut klar over på forhånd. I tillegg har massene i en viss grad satt seg i bevegelse på en av sakene vi reiste. Oppsummeringa konsentrerer seg om høyreavviket i avdelinga; om korrigering av feilaktige linjer for å heve nivået og forbedre taktikken i det faglige arbeidet.

Møtet avslørte at vi hadde illusjoner om arbeideraristokratiet. Tendensen til å forveksle dem med tilbakeliggende masser er ei revidering av Lenins analyse av dette skiktet. Klubbformannens angrep på massene i form av åpen agitasjon for bedriftens interesser på en sak blei bare møtt med tiller til kamp. Her hadde vi muligheten til å avsløre borgerskapetets talsmann på ei konkret sak. At vi i liten grad benytta sjansen, viser at vi ikke forstår at dette er et agentur som må renses ut av arbeiderbevegelsen. Til tross for grundig fraksjonering på taktikken, vakler vi for press når den strategiske linja mangler. Studier av arbeideraristokratiets rolle må nødvendigvis bli et viktig ledd i korrigeringa av høyreavviket.

Likevel står høyreavviket sterkest i massearbeidet. Som dekke for dette avviket står "NKP"-linja som vil gjøre ytre årsaker til hovedside. Argumenter som korte pauser, sikkerhet, prøvetid o.l. blir påskudd for å hindre et oppgjør med egne tilbakeliggende ideer om massene. Dersom de ytre betingelsene vanskeliggjør arbeidet, må vi forbedre metodene. I en mer skjørna situasjon (f.eks. krig) vil denne typen avvik bety nedlegging av alt politisk arbeid.

Sosialdemokratiet vil redusere massenes rolle til stemmekveg for en borgerlig politikk. Ei marxist-leninistisk analyse ser massene som historias drivkraft i produksjonen, i dagsskampen og i revolusjonen. Høyreavviket angriper denne analyse og forvrenger massenes rolle til passive støttespillere for fortroppen.

Avvik i masselinja ytrer seg også i form av idealisme. Ønsketenkning og subjektiv planlegging erstatta i stor grad prinsippet om å gjøre undersøkelser, og utvikle metoder i samsvar med massenes behov og nivå. Likevel regna en del kamerater med umiddelbar støtte. Når denne støtte ikke kom, sank disse kameratene ned i depresjon og fortvilelse over massenes usigelige uforstand og tilbakeliggenhet. Den borgerlige idealismen står i motsetning til ei korrekt marxist-leninistisk linje i massearbeidet.

Vi har tendenser til å legge oss flate for hetsen. Klubbstyret prøver å gjøre oss til et element utafor klassen. Vi mangla linje for å bekjempe hetsen. I stedet hadde vi ei linje for å skjule at vi står samla i opposisjon mot klassesamarbeidslinja, og at det er denne opposisjonen de prøver å knække, ikke bare ml'ere.

Høyreavviket står fortsatt sterkt i avdelinga. Men utslaga er kommet klarere fram og dermed mulighetene for å bekjempe borgerskapetets innflytelse i egne rekker.

OM DE 4 SISTE PAROLENE TIL 8. MARS

Jeg vil ta opp "de 4 siste" parolene i grunnlaget for 8. mars da jeg tror det er her de viktigste motsigelsene i det politiske grunnlaget står. Med "de 4 siste" parolene mener jeg:

Solidaritet med frigjøringsbevegelsene!

Kamp mot all imperialisme!

Full støtte til det chilenske folkets kamp mot fascismen!

Forby Norsk Front!

Linja om at kvinnebevegelsen ikke kan ta stilling til annet enn "kvinnespørsmål" ligger til grunn for en del av motsigelsene. Dette er bare ei forkledd utgave av "Kinder, Küche, Kirche"-ideologien (KKK-ideol.). Vi må slå tilbake slike reaksjonære linjer og slå fast at alle spørsmål er av betydning for kvinnene, eller som våre kinesiske kamerater sier: "Kvinnene bærer halve himmelen, nå må de erobre den."

Revisjonistene prøver å hindre at ei riktig linje skal vinne i kvinnekampen, deres versjon av "KKK"-ideologien er "Fredssak - Kvinnesak" som i realiteten er like undertrykkende ("kvinnene er kjønnsbestemt til å være sarte og fredselkende. De liker ikke kamp. Det er imot deres natur."). Revisjonistene er de som sterkest bekjemper annet enn "reine kvinnespørsmål", de prøver å avspore kvinnekampen og på den måten hindre at kvinnes kamp for frigjøring blir en del av kampen for revolusjon.

Sammenlign "de 4 siste" parolene med revisjonisttoget i Trondheim (TF/febr.) og revisjonistenes plattform i Oslo.

En annen viktig motsigelse går på at "de 4 siste" parolene ikke er bra nok, at de er for breie og åpner for revisjonisme (særlig de to første av dem). Den politiske plattformen for 8. mars er ei bred plattform som tar utgangspunkt i det nivået den progressive kvinnebevegelsen står på og tar sikte på å bringe den framover, men vi skal ligge ett - ikke mange - hestehoder foran massene. Det er riktig at noen kan tolke MPLA inn blant frigjøringsbevegelsene, men det er vår oppgave å vise hva som er frigjøringsbevegelser. Det er også riktig at imperialisme-parola kan tolkes slik at den ikke omfatter sosialimperialismen, men også her er det vår oppgave å propagandere for at sos. imp. også er imperialisme og må bekjempes. Vi må huske at det er nivåforskjell på massekampen i forbindelse med 1. mai og kvinnekampen i forbindelse med 8. mars (blant annet så er det ikke motsigelser på internasjonale paroler 1. mai, men det er en viktig motsigelse 8. mars.) Det ville bety et stort tilbakeskritt å stille "Kamp mot all imperialisme" 1. mai i stedet for supermaktsparola, men imp.-parola er ikke feilaktig i innhold. Å stille den må vurderes konkret utfra nivået i den bevegelsen hvor den skal brukes.

Chile-parola har det også vært en del motsigelser på i form av: "Hvorfor ikke Spania i stedet? Det er nærmere og viktigere i dag." Men det fins en massebevegelse til støtte for Chile. Det er også klare motsigelser mellom ei riktig linje og ei revisjonistisk linje i dette arbeidet som vi kan bruke til å avsløre revisjonistene og trekke opp ei riktig linje for solidaritetsarbeid. Vi har også mye materiale på hvordan fascismen undertrykker kvinnene i Chile, bl.a. sitater fra juntaen om deres syn på kvinnen og kvinnens rolle i samfunnet.

Studer artikkelen i februar-TF grundig, den tar også opp disse motsigelsene.

Kamerater, det viktigste nå er massemobiliseringa. Diskuter motsigelsene på politikken til de er løst, men la ikke motsigelsene være til hinder i massearbeidet. Kast dere utpå så kanskje det vil vise seg at mange av motsigelsene er oppkonstruerte med tanke på "hva massene kanskje mener". La massene sjøl få uttale seg!

Still konkrete og kortsiktige målsettinger i mobiliseringsarbeidet slik at dere kan kontrollere underveis at det går den riktige vegen. Stol ikke på løpesedler og annonser! Personlig kontakt er den beste metoden for mobilisering.

Kirsten

KF's lokale markeringer i en kommune.

Barnehageaksjonen og en punktdemonstrasjon i abortuka fikk dårlig oppslutning fra partiet og kvinnefronten. Bare RU-ere fra en kvinnefrontgruppe på en arbeidsplass var med. Ellers var ikke ungdommen å se. Ikke engang fra skoler som er iferd med å starte KF-grupper.

Den lave deltagelsen i Barnehageaksjonens 2 demonstrasjoner og abortukas punktdemonstrasjon fra partiet og RU, synes jeg er et eksempel på manglende evn til å skille mellom støtte til en aksjon og å jobbe i en aksjon. Ikke alle kamerater skal delta i alle fronter og aksjoner aktivt.

Vi vil gjerne se politisk bevegelse der vi bor. Vi vil gjerne nå ut med politikken og slå et slag for fri abort, gratis daghjem og mye mer. Og når lokale markeringer ikke blir sterke nok er det vel et tegn på at hrepet om mobiliseringa ikke er god nok - marselinja svikter. Og vi ser at når partiets grep (og RU's) om massemobiliseringa svikter gjenspeiler det seg også i frontene.

KF "gjør det den skal". KF diskuterte abort, spredde løpesedler og hadde stand. Men jobbinga blir for allmenn. Man går ikke konkret nok til verks, ikke dypt nok. For ~~xx~~ forståelsen av viktigheten mangler når ingen utenforstående og få KF-ere møter opp.

8. mars er generalprøve for 1.mai. La det derfor bli en sterk 8.mars-bevegelse mange plasser med stor deltakelse. Min påstand er at viljen er der, innsatsen er der, men jobbinga er feil. Kamerater ser tilbake på siste massemöt eller demonstrasjon. Hvorfor var ikk xx og xx som jo er interessert med? Og til dere i frontene - det er ikke nok at dxler av fronten er med, men stemninga og innsatsen må snu seg slik at hele fronten går ut for å få med flere.

Det er viktig med gjennombrudd i lokale markeringer. Det er helt nødvendig for å få fart i saker der vi bor. Alle må delta i lokale markeringer, ikke bare de som jobber med dem. Å ikke være med i en aksjon aktivt og jevnt må ikke likestilles med å fraskrive seg ethvert ansvar og legge den på hylla når markeringer skal til. Kamerater i frontene - husk alltid å mobilisere partiet og trekke partiet med i mobiliseringsarbeidet.

De siste demonstrasjonene i vår kommune kunne vært bedre, men tilslutt vil jeg si at det er utmerket at kvinnekrav reises så mange steder og tross alt så det synes.

Mona.